

Det som är det fina, innersta Väsendet — i Det finns alla varelser till. Det är Sanningen. Det är Jaget. Och Det, O Svetaketu, DET ÄR DU.

Ur chandogya-upanishaden

INNEHÅLL:

Ramakrishna	1
Vedantas grundtankar	3
<i>Claude Thorlin:</i>	
Andefotografering	4
Ufologer om Condonrapporten	6
Andehypotesen eller?	8
<i>Martin Johnson:</i>	
Parapsykologiska inslag hos C. G. Jung	10
I det ideella bokförläggandets prövande uppförsbacke	13
<i>Birgit Lange:</i>	
Får jag samtala med Per Block?	14
Nya böcker	15
<i>SM:</i>	
Min tro	16

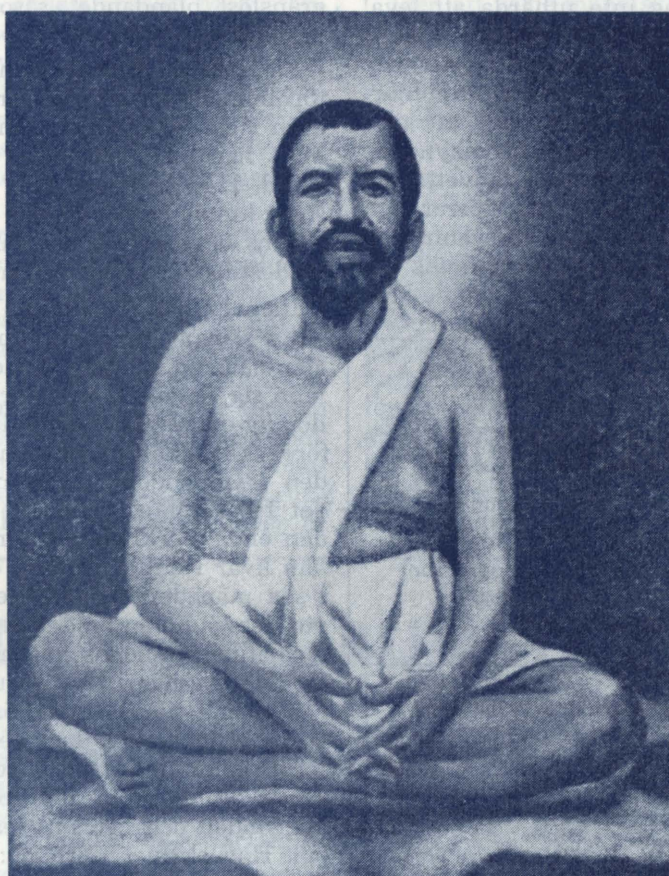
Ett helgon har intet jag, men det finns inte ett enda ting som inte är hans jag.

Shih T'ou

Om en människa tänker på sitt fysiska eller moraliska tillstånd, upptäcker hon nästan alltid att hon är sjuk.

Goethe

RAMAKRISHNA

Sri Ramakrishna var en kristusliknande indisk helgongestalt, född i Bengalen 1836; en religiös extatiker, fattig och torftigt klädd, men han kom att äras och dyrkas av miljoner som väldig Gudsman, och hans namn nämns vid sidan av Sankara och Chaitanya. Han var den som framför andra väckte indierna till självmedvetande och självrespekt i en tid av politisk och kulturell förnedring; han återupplivade den urgamla vedanta-filosofin, och med sitt liv blev han själv ett levande vittne om Vedantas sanningar.

Redan som mycket ung levde Gadadhara Cattopadhyaya, som var hans egentliga namn, ett intensivt religiöst liv. Han hade extatiska upplevelser, som ökade hans medfödda kärlek till Gud. Fastän mycket begåvad vägrade han att skaffa sig världslig utbildning — han blott längtade efter andlig upplysning som för alltid kunde skingra okunnighetens mörker i hans själ.

Ramakrishna var född brahmin; han tillhörde således den förnämra prästkasten, men föräldrarna var fattiga. Vid 20 år blev han utsedd

till präst i ett tempel vid stranden av floden Ganges, där man dyrkade Kali, universums Gudomliga Moder. Under det han tillbad den Gudomliga Modern i den bild som fanns i templet, blev det en allt överskuggande längtan hos honom att verkligen få se Henne för att okunnighetens slöja skulle vika från hans medvetande och tillintetgöra allt tvivel. Han bad till den Gudomliga Modern dag och natt, mediterade djupt över Henne, dyrkade Henne i sång vid foten av Hennes bild och grät häftigt i längtan efter en vision av Henne. Han berättar (enl. Briem, Indiska gestalter): "Jag tänkte: Om detta skall vara min lott, kan jag inte uthärda att leva! — Det stora svärdet hängde i Kalis helgedom. Min blick föll på det, och en blixtnögen flammade min hjärna: 'Detta skall hjälpa mig att göra slut på mitt elände!' Jag skyndade fram, grep det liksom i vanvett. Och se, rummet med sina dörrar och fönster, templet, allt försvann. Jag tyckte, att ingenting mera fanns till. Och i stället såg jag ett andehav,

SÖKAREN

Nr 6 — 1969 — Årgång 6

Adress: Box 3063, 103 61 Stockholm 3
Red o ansv utg: Sven Magnusson
Postgirokonton 70 60 47
Tel. 08/69 60 27

PRENUMERATIONSPRISER 1969

Helår (10 nr)	24:50
Halvår	13:00

Årg. 1964—1967 är slut.

I Norge och Danmark kan prenumeration ske med svensk postgiroanvisning, varvid priset blir detsamma som i Sverige.

I Finland kan inbetalning göras till Akademiska Bokhandeln, Postfack 10128, Helsingfors 10, postgiro 53 33. Helår kostar då mk 22,—; halvår mk 12,—.

Moms ingår i prenumerationspriserna.

Annonsspriser:

Helsida 185: —, halvsida 110: —, kvartsida 65: —, småannonser 4: — per cm.

Copyright resp. förf.

Tryckt hos
LJUSDALS TIDNINGS TRYCKERI AB
Ljusdal 1969

gränslöst, bländande. Vart jag än vände mina ögon, huru långt jag än blickade, såg jag väldiga böljor närma sig på det lysande havet. Under fruktansvärt då störtade de sig ursinnigt över mig för att uppsluka mig. I ett ögonblick var de över mig, slog samman, omsvepte mig. — — — Och i min själs djup var jag medveten om den Gudomliga Moderns närvaro." Denna beskrivning visar, säger Briem, hur lika varandra mystiska upplevelser är, i vilken religion och i vilken tid de än förekommer. "Så gott som alla mystiker skildrar sina upplevelser på samma sätt. De liksom lyftas upp i ett strålende ljus, i ett omätligt hav, 'ett andehav, gränslöst bländande', såsom Ramakrishna uttrycker det."

Så hade då Ramakrishna haft en förnimmelse av den Gudomliga Modern i ett tillstånd av hänryckning. Men han var ändå inte tillfredsställd. Han bad mer och mer, och snart kunde han se Henne inte blott i trans utan även i normalt medvetandestillstånd med öppna ögon.

Ramakrishna hade nu ständigt olika slag av mystiska upplevelser. Han hade en mängd visioner och befann sig så gott som oavbrutet i gudomlig extas. Han nådde det andliga förverkligandets absoluta höjdpunkt, den transcendenta erfarenheten av det Högsta Medvetandet, Allsjälen, den enda Verkligheten. En tid blev han kvar i detta tillstånd oavbrutet i sex månader, ja han blev så van vid dess sublima höjder att det blev en naturlig tendens hos hans sinne att höja sig över tid och rum, namn och gestalt till Den Ändlösa. Under en lång tid tycktes han helt ha förlorat kontakten med yttervärlden, kunde inte sköta sina prästerliga åligganden och betraktades som galen. Han skriver (Briem): "I dessa dagar var jag fullständigt omedveten om den yttre världen. Min kropp skulle ha dött i brist på näring, om inte en sadhu just då kommit till mig och stannat hos mig i tre dygn för att hjälpa mig. Han såg mitt tillstånd av samadhi och gjorde allt för att bevara denna kropp, under det att jag var omedveten om dess existens. Han brukade varje dag skaffa mig någon föda, och då alla försök att bringa mig till medvetande och förnimmelse misslyckades, slog han mig med en väldig klubba, så att smärtan bragte mig till mig själv. Understundom lyckades han få tillstånd hos mig ett slags halvmedvetande, under vilket han raskt stack litet mat i munnen på mig, innan jag återigen sjönk i samadhi." (Samadhi

är ett hänryckningstillstånd, där enhet med gudomen upplevs.)

Men småningom lärde sig Ramakrishna under en kvinnlig askets ledning att hålla sitt medvetande i gränslandet mellan det Absoluta och det relativa, där han kunde vända sig åt vilketdera hållet när som helst. Som följd av detta kom han i det normala sinnestillståndet att kunna se den Ende i de många och de många i den Ende.

Ramakrishna betraktade alla människor han mötte som *narayanas*, manifestationer av Gud. De hinduiska kastreglerna brydde han sig inte om. Det berättas att ibland om nätterna, när alla sov, smög han sig ut till baracker, där folk som tillhörde orena kaster höll till, och gjorde rent efter dem, ja, han sopade det orena golvet med sitt eget hår för att känna sig ännu ringare än de mest utstötta bland Indiens folk.

Om Sri Ramakrishnas egenskaper skriver Briem bl. a. att "han kunde läsa människornas tankar, såsom vore de en öppen bok för honom, han kunde se in i framtiden och förtälja vad som ägde rum på fjärran belägna platser, och han kunde bota människor t.o.m. på avstånd". Men Briem skriver också att det nog har skett en legendbildning kring hans liv och att det ibland knappast går att utröna vad som är legend och vad som är historisk verklighet.

Under sina andliga upplevelser förnam han att han hade en gudomlig mission att fylla, att han skulle grunda en ny religiös orden för förnyelse av det andliga livet i Indien, för mänsklighetens andliga uppvaknande och för att åstadkomma harmoni mellan världens skilda religioner. — Det var Ramakrishnas personliga erfarenhet, sedan han trängt djupt in i Islams och kristendomens väsen, att även de religionerna — och alla religioner — leder till Gud och är att betrakta som olika uttryck för en enda evig religion.

Ramakrishna förutsåg tidigt att uppriktiga sökare skulle komma till honom för att finna tröst, inspiration, ledning, upplysning, och under hans livs sista 12 år kom just en sådan ström av människor till honom. Han ägnade sig osjälviskt åt dem som sökte honom; hela dagarna och ofta mer än halva nätterna satt han och talade oavbrutet med dem. Till slut drabbades han av halskräfta, men han skonade sig ändå inte utan fortsatte att ta sig an de sökande människorna. En av hans lärjungar frågade honom en dag: "Herre, du är ju en stor yogi, varför riktar du

då inte dina underbara själskrafter mot din kropp och helar den?" Ramakrishna svarade: "Min vän, jag trodde att du var en vis man, och nu talar du såsom denna världens barn talar. Dessa själskrafter är vigda åt Herren; menar du då att jag skulle ta tillbaka dem och vända dem emot kroppen som inte är något annat än ett själens fängelse?"

Sri Ramakrishna hade visioner av sina närmaste lärjungar långt innan de kom till honom. Han visste att en del av dem skulle vara unga — det var de som skulle kunna bli munkar och var speciellt utvalda av den Gudomliga Modern för att föra ut Hennes mission. De kom den ena efter den andra under hans sista sex år (1881—1886), de flesta av dem var verkligen mycket unga, och han kände igen dem vid första ögonkastet. — Han uppmanade sina lärjungar att gå självförsakens väg i tjänande av Gud i människorna. En skara lärjungar beslöt efter hans död 1886 att försaka världen och leva uteslutande för att föra ut hans budskap till Indiens folk. Så bildades Ramakrishna-rörelsen, vars första ledare blev den sedermera över hela världen så berömde Swami Vivekananda.

När Ramakrishna började framträda i Indien, befann sig landet i ett dvallande tillstånd. Underkastelsen under britternas valde hade inneburit ett hårt slag för den indiska självkänslan. Engelsk undervisning hade införts, den främmande kristna tron spreds genom missionärer, västerländska seder och bruk utbreddes. Den västerländska vetenskapens och filosofins värderingar trängde in i sinnena, och många indier förlorade tron på sitt lands egen kultur och religion och var beredda att acceptera västerlandets ideal.

I denna situation kom Ramakrishna och den rörelse som utgick från honom att betyda mycket i Indien, trots att han bara var en enkel, illitterat man som knappt kunde skriva sitt namn, fattig och alltid klädd i torftiga kläder, ett höftskynke och en gammal smutsig mantel. Men han hjälpte Indien att förverkliga sig självt, fick dess folk att se värdet i landets gamla skrifter och urgamlas levnadssätt. Sitt tänkande och liv grundade han på vedanta-sanningarna, utlagda i världens äldsta skrifter om religiös erfarenhet, Veda-böckerna.

Sri Ramakrishnas liv blev således en ledstjärna i en period av andligt mörker. I en tid då religionen börja-

de betraktas som en barbarisk vidskepelse och "upplysta människor" trodde på en materiell verklighet, dök Sri Ramakrishna djupt ned i de osedda, inre, andliga världarna i sökande efter det Verkliga, och han kom tillbaka med upptäckten att endast Gud existerar i verklig mening: Vedantas gamla sanning. Hans erfarenhet var en utmaning till materialismen och ateismen. Med sitt tillkännagivande att den yttersta verkligheten var rent medvetande gjorde han mänskligt vetande en oskattbar tjänst. Hans upplevelse bekräftade den logiska sanningen att den yttersta verkligheten inte kan vara materia, energi, livskraft eller blind vilja utan endast absolut Medvetande. Allt som finns förutsätter Medvetande, vilket ensamt existerar av egen kraft och är i sig självt intelligent. Inget vetenskapligt eller filosofiskt påstående som står i motsättning till denna sanning kan vara riktigt.

Ramakrishna är en av historiens verkligt stora religiösa personligheter, fastän hans ständiga extatiska upplevelser, då hans ande liksom flydde undan kroppen och hans yttre gestalt var som död, ter sig främmande för oss. Men han var en man av alldeles ovanlig renhet, visdom, medkänsla och inflytande över människor. Ramakrishna-rörelsen grundades på hans undervisning. Den är

VEDANTAS GRUNDTANKAR

Enligt den urgamla indiska *vedanta-filosofin* finns ingen annan verklighet än *Brahman*, som är En och odelbar ande. Men det allt omfattande, oföränderligt Verkliga Enda uppfattas av människor på grund av okunnigheten, *mayas* slöja, som mångfald. Den som har insikt vet att Livet är ett och oändligt, men det förverkligar sig i *mayas* värld, kosmos sinnevärld, i en oräknelig variation av former, färger etc. — och allt levande och icke levande är inneslutet i Det Enda Verkliga, Brahman eller Gud.

Kosmos är Ande. Som den allt genomträngande, oföränderliga yttersta Verkligheten kallas det Brahman. Som jaget i alla levande varelser, medvetandet under de skiftande förnimmelserna och känslorna, kallas det *Atman*. Atman och Brahman är alltså ett och detsamma, och på denna insikt vilar vedanta-filosofin. Frasen *tat twam asi* — du är det —

ett försök i modern tid att förverkliga vedanta-filosofin. Dess munkorden har till huvudsyfte att föra människor till andlig utveckling, till "Gudsförverkligande", medan dess mission är en filantropisk organisation, bestående av munkar och lekmän, som ägnar sig åt alla slag av tjänande. Greve Keyserling skrev: "Kvaliteten av den människokärlek som besjälade sjukvårdarna, var av utsökt slag. Dessa människor är i sanning Ramakrishnas, den gudsdrucknes, äkta lärjungar. Fulla av kärlek och dock allförstående, fria från all fanatism och efterhängsenhet. Så som alla människovänner borde vara."

Idén att varje människa i grunden är gudomlig är central för Ramakrishna-rörelsen. Man vill tjäna Gud i människan, tjäna Gud genom att tjäna människorna.

Det är en mycket stor förlust för västerlandet att Vedantas filosofi inte har någon riktig hemort i vår kultur, i vårt tänkande. Den vidskepliga bundenheten vid bibelns Kristusgestalt har låst fast det religiösa tänkandet i en forntida eller medeltida form så att de andliga sökarna inte vetat om någon väg utanför det specifikt kristna. Ett studium av vedanta-filosofin och av en sådan gestalt som Ramakrishna kunde innebära en ovärderlig förnyelse av västerlandets religiösa liv.

uttrycker den djupa, betydelsefulla sanningen att allt livs *jag* är identiskt med allt annat livs *jag*.

Den inre frigörelse som det innebär att förstå att Atman och Brahman är Ett, d.v.s. att världsjaget är ett med det individuella jaget, kallas *moksha*, som är insikt grundad i omedelbar erfarenhet. Studium av skrifter kan inte ge denna insikt, men det kan hjälpa den sökande fram till själens egen omedelbara förståelse.

Brahman existerar som Den Enda Verkligheten bortom tid, rum och orsakssammanhang. Det är den oändliga, oförstörbara, eviga Anden. Den som förstår Självvet, det egna jaget, ser Brahman, eller Gud, i sitt eget väsen. Han förstår att hans sanna identitet är Gud. Denna insikt fyller själen med glädje, med stilla jubel. I *taittiriya-upanishaden* ut-

(Forts. på sid. 5)

Claude Thorlin:

ANDEFOTOGRAFERING

Nu har Thorlins i Eskilstuna börjat fotografera »andarna» också! Samma gåtfulla intelligenser, vars röster de uppfångat på inspelningsband, visar sig vara så närvarande i rummet att de, fastän osynliga för blotta ögat, kan fastna på fotografisk plåt. I slutet av mars ringde Claude Thorlin en morgon till Sökaren och berättade ivrigt om detta nya som skett. Han kände ett behov av att medsamla få tala om de sensationella händelserna, och han erbjöd oss publicering av rapport och fotografier.

Så vitt jag vet är detta första gången någon lyckats få en fotografisk bild av vad som tycks vara ett andeväsen i samband med bandupptagning av gåtfulla röster. Händelsen inträffade torsdagen den 20 mars i år. Några dagar tidigare hade vi haft besök av en ingenjör som var intresserad av att lyssna på våra bandupptagningar av »rymdröster». Efteråt visade han några fotografier som han ägde och som det var mystiska streck och ljus på. Samtalet gled in på ämnet supernormal fotografering. Jag framhöll att jag som fotograf sett hundratusentals foton av olika slag men aldrig påträffat något som kunde sorteras in under begreppet »övernaturligt». Jag var skeptisk. Det fanns ju så många möjligheter att åstadkomma mystiska foton... Dock måste jag erkänna att samtalet väckte min nyfikenhet inför denna form av ockult forskning.

Några dagar senare accepterade jag, efter bl. a. en mild övertalning av min hustru, förslaget att göra ett experiment med bandspelare och kamera samtidigt. Resultatet blev häpnadsväckande!

Djup sömn

Den 20 mars på eftermiddagen tyckte jag mig märka att min hustru Ellen, som är vad man kallar medial, visade en viss tendens till oro. Hon sa att hon hade en känsla av att något »var på gång», att något skulle hända. Jag tolkade det som ett tecken på att vi skulle försöka fånga upp röster på band. Ellen framkastade då förslaget att vi samtidigt borde försöka med s. k. psykisk fotografering. Jag förklarade att jag var beredd att göra ett försök under förutsättning att vi hade ett vittne närvarande. Vännen disponent Sten

Warghusen i Eskilstuna kontaktades per telefon, och han lovade att infinna sig i vår bostad vid fyratiden på eftermiddagen.

Ellen, vars känsla av oro tycktes ha ökat, lade sig på sängen för en stunds avkoppling. Hon föll snart i djup sömn.

Sten Warghusen anlände på avtalad tid. Jag väckte Ellen, som hade följande att berätta:

— Jag låg först klarvaken men förnam plötsligt hur någon liksom vidrörde mitt huvud. Det kändes som om osynliga fingrar varsamt masserade hårbotten. Jag somnade då ögonblickligen...

Vi noterade denna intressanta redogörelse, som säkert var en betydelsefull detalj i hela händelseförloppet.

Experimentet

Vi slår oss ner i vardagsrummet. Atmosfären är lugn och harmonisk. Vi kommer överens om att lägga en mörk duk på bordet för att förhindra eventuella reflexer från dess blanka yta. På duken placeras bandspelaren med mikrofon. Kameran på stativ riktas in mot gruppen kring bandspelaren. Avståndet är tre meter. Kameran är en småbilds- och spegelreflexkamera av märket Praktika. Dess konstruktion utesluter dubbelexponering. För att kunna fälla upp spegeln och spänna slutaren fordras att man samtidigt matar fram filmen till nästa ruta. Kameran är laddad med svart-vit film (kodak plus x). Till utlösarmekanismen är ansluten en fjärrrexpanderare av typ »bollutlösare». Bländaröppningen 2,8 och tiden 1/5 sekund.

Persiennerna fälls för fönstret och rummet försänks i halvdunkel. Klockan är tjugo minuter över fem.

Vi sitter tre personer kring bordet. Bandspelaren är igång, och vi samtalar lågmält. Stämningen är god och behagligt avspänd. Så med ens trycker Ellen på gummiollen, och ett svagt rasslande från kameran förkunnar att exponering skett. Efter en kort stund stänger vi av bandspelaren. Nu berättar Ellen hur hon strax innan hon tryckte av haft en stark förnimmelse av liksom hår som kittlade hennes ansikte.

När bandet spelas upp, kan vi alla höra ett märkligt ljud. Det låter som om någon med munnen alldeles nära mikrofonen gjort en kraftig utandning och tömt sina lungor på varje uns av luft.

Fantastiskt resultat

Utan alltför stora förväntningar uppsöker jag lägenhetens snabbmörkrum, öppnar kamerans bakstycke, klipper av den exponerade filmstumpen och börjar framkallningsproceduren. Sedan filmen fixerats en stund, tänder jag mörkrumslampan och granskar som hastigast den framkallade remsan. Negativet är ganska tätt och något överframkallat. Detta tillskriver jag det förhållandet att jag vid tillfället endast hade pappersframkallare till hands. Det som mest fångar mitt intresse är dock en mörk fläck, som tydligt kan observeras i ett hörn på negativet. Genom att närmare granska fläcken med hjälp av en urmarklupp tycker jag mig kunna urskilja dragen av ett mänskligt ansikte — men upp och ned i förhållande till oss övriga! Häpen, ja lätt chockad hänger jag den nu sköljda filmen på tork över ett element.

När filmen torkat, framställer jag omedelbart en papperskopia. Det råder inget tvivel. Vi kan alla se huvudet på en flicka intill bandspelaren på kortet, upp och ned, nära mikrofonen, vilken skymtar som en rund ring genom hennes hår. — Vem är hon? Varifrån kommer hon? Var det hon som andades så hårt i mikrofonen? Vilken upplevelse, vilket fantastiskt resultat av ett lyckat experiment! För oss ett bevis på andevärldens existens, ett dokumenterat vittnesmål om att de andeväsen som Astrid Gilmark i Uppsala säger sig kunna komma i förbindelse med på översinnligt vis verkligen existerar. Vi ger flickan arbetsnamnet Olga.

Caimy

Några dagar efter denna händelse kommer chefredaktör Berndt Hollsten till oss. Han arbetar sedan en tid med att samla material om paranormala fenomen och upplevelser. Han granskar fotografiet och säger att det är det märkligaste och intressantaste som han fått kännedom om på senare tid. I Hollstens sällskap är en internationellt känd vetenskapsman (som önskar vara anonym) vilken vill undersöka negativet och kopian. Han blir mycket

Detaljförstoring av Caimy.

fascinerad och förklarar att inget framkommer som tyder på falsarium. — Så beslutar vi att försöka komma i kontakt med andeflickan via bandspelaren. På en direkt fråga vad hon heter hörs svaret »Caimy». Rösten, som är ljus och ungdomlig, viskar vid ett annat tillfälle: »Tycker ni mitt kort är bra?»

Jag är övertygad om att vi här står inför ett paranormalt fenomen av sällsynt storhet. Att förklara hur det hela sker är för närvarande helt omöjligt. Vi rör oss i gränsområdet till ett utforskat land och är tills vidare hänvisade till gissningar och hypoteser. Men ligger det inte nära till hands att tänka sig att fotonegativet påverkas efter liknande princip som magnetbandet, där rösterna kommer... Personligen lutar jag åt den åsikten att film och band på ett för oss oförklarligt sätt bearbetas med elektriskt laddade partiklar.

Torsdagen den 17 april lyckades vi med ännu ett fotoexperiment. Betingelserna var nästan precis desamma som vid första försöket. Samma personer deltog. På den framkallade bilden kan man bredvid Ellen i soffan urskilja en liten diffus gestalt, en ung flicka, gissningsvis 8—9 år, som tycks sitta med benen i kors, tittande ner i knät. På huvudet verkar det som hon bär en liten hatt.

Även denna gång kom ett namn in på bandet. Liksom figuren på bilden var även ljudet svagt och otydligt. Men vi uppfattade ett namn, ett kinesiskt namn... Det lät som »Chou Li». (Detta foto reproduceras inte här, eftersom den svagt synliga gestalten skulle ännu mer förälsas genom klichéring. Red.)

VEDANTAS GRUNDTANKAR

(Forts. fr. sid. 3)

brister en vis, som har upplevt Brahman: »Jag är liv. Min resning är som bergets topp. Jag är förankrad i Brahmanens renhet. Jag har nått Jagets frihet. Jag är Brahman, ädelstenen som strålar i sin egen klarhets glans. Jag har undfått visdom. Jag är odödlig, oförgänglig.» (Cit. från *Upanishaderna*, sv. övers.) Det synes vara ett djärvt påstående av en människa att hon i botten av sitt väsen är Gud själv, men det grundar sig på jagets uppfattning av sin egen natur och insikten att rent medvetande blott kan vara av ett slag, att det är otänkbart i en mångfald strukturer.

Kunskapen om Jaget ernås genom en högre medvetenhet — ibland kallad *samadhi*. I denna ojämförliga upplevelse att det endast finns en Gud, en Ande, ett jag, som mystiker åter och åter ger ord åt, ser människan Gud inne i sitt eget väsen. Att förstå vad Jaget är, är att förstå vad Gud är: rent medvetande. Men med bara logik kan själens, andens, existens aldrig fastställas, därför att den är rent subjekt och inte har någon objektiv existens inom tidens och rummets ram; den är med andra ord bortom maya.

Men denna insikt om allt levandes väsensenhet och enhet med Gud innebär inte att alla frågor rörande Gud är lösta. Nej, Gud är fortfarande en gåta. Men det är lätt att inse vilken betydelse satsen *tat twam asi* — du är det — skulle få för världens samhällen, om den rönt allmänt erkännande. Denna insikt förbjuder all egoism, och den förbjuder även dålig behandling av djur. Icke-våld blir det ofrånkomliga, naturliga, på grundval av vedanta-filosofin.

SÖKARENS BOKHANDEL

Box 3063, 103 61 Stockholm 3

(Till priserna kommer moms och porto.)

UPANISHADERNA

En av hinduismens heliga böcker. Djupa insikter i Varat. Pris 19:50.

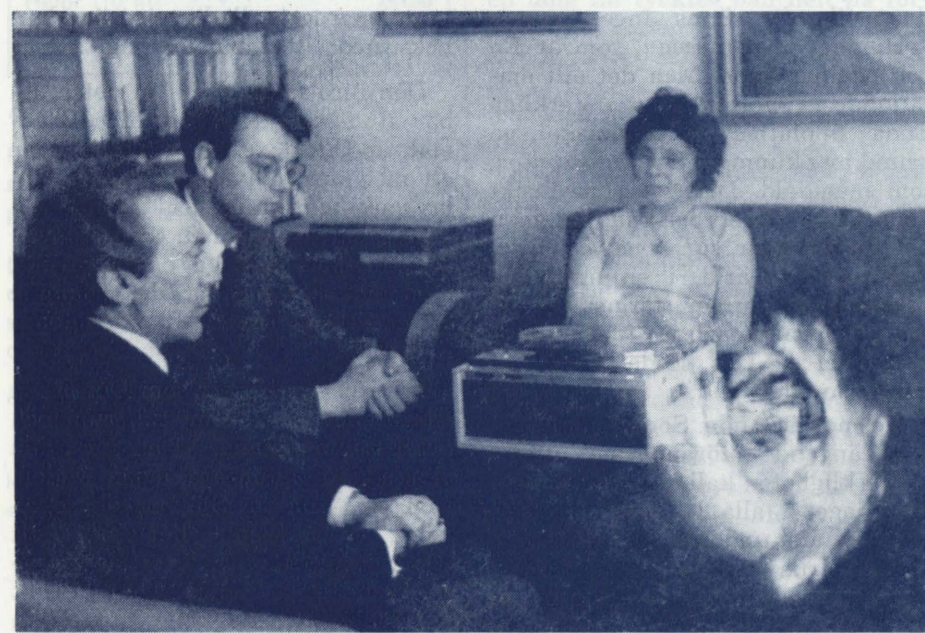
Axel Fredenholm:

SA HAR JAG HÖRT

En vishetsbok, byggd mest på österländska tankar. Pris häftad 8:—, inb. 12:—.

ZEN

En zenbuddhistisk antologi i urval och översättning av Elin Lagerkvist. Pris 21:50.

Ett lyckat experiment. Från vänster till höger: Claude Thorlin, Sten Warghusen, Ellen Thorlin och andeflickan Caimy.

Ufologer gillar inte Condonrapporten

De ufologiska facktidskrifterna har nu börjat kommentera Condonrapporten, men *Flying Saucer Review*, London, som är den ledande tidskriften för UFO-debatt på engelska språket, har ännu när detta skrivs, i början av maj, inte publicerat några betydande synpunkter. Redaktören, Bowen, har tydligen kommit över ett exemplar av rapporten långt efter det att den låg på Sökarens redaktionsbord. I Amerika har redaktionella uppfattningar lagts fram i *UFO Investigator* och *A.P.R.O. Bulletin*. Rapporten underkänns, men några tungt vägande genmälen har man knappast hunnit med ännu.

NICAP är den största och förnämsta privata UFO-undersökningsgruppen i USA. I dess tidskrift, *UFO Investigator*, står det i en ledare bl. a. att NICAP tillsände Coloradoprojektet uppgifter om mer än 1.200 av sina bästa fall, vilka kunde tjäna som underlag för en bedömning; skribenten påpekar också att NICAPs personal ägnade oräkneliga timmar åt att hjälpa projektet, bl. a. i samband med det UFO-varningssystem som upprättades med hjälp av NICAPs folk på många platser. Mot denna bakgrund är professor Condons uttalande att NICAP blott "hade en vänlig inställning" inte rättvisande. Stödet till Condongruppen fortsatte långt efter det att oroande uppgifter börjat komma om projektet, inklusive den brist på objektivitet som klart framkom i Condons upprepade offentliga uttalanden, hans förkärlek för stolliga tefatshistorier och ointresse för sakligt starka fall. Ända sedan NICAP delvis hade avbrutit förbindelserna med projektet i september 1967, tillät de sina underavdelningar att samarbeta och man lämnade en dörr öppen för ett återupprättande av "vänliga relationer".

Beträffande anklagelsen att NICAP gjorde flera försök att påverka projektets kurs, säger ledarskribenten att de verkligen gjorde upprepade försök att påverka projektet i riktning mot objektivitet, grundlighet och koncentration på verkligt betydelsefulla rapporter.

Om den amerikanska vetenskapsakademiens positiva utlåtande om Condonrapporten skriver *UFO Investigator* bl. a. att akademiens panel var allvarligt handikappad ge-

nom att den var hänvisad till att läsa rapporten och bedöma den utan att göra någon egen undersökning av något enda av de fall om vilka Condon rapporterar; inte heller intervjuades något vittne. "Vetenskapsakademien kommer oundvikligen att klandras för sin märkliga behandling av rapporten, när alla fakta till fullo inses." — "Trots vetenskapsmännens bristande kännedom om UFO, förefaller det omöjligt att ingen i panelen varit i stånd att upptäcka de ogrundade 'förklaringarna', undvikandet av massiva fakta, motsägelserna och det oberättigade förlöjligandet av ytterst vederhäftiga och kompetenta iakttagare."

UFO Investigator uppger att åtskilliga mot rapporten kritiska röster hörts i Amerika. The Detroit Free Press citerar professor J. Allen Hynek, amerikanska flygvapnets UFO-konsult, som sagt att rapporten inte är ett grundligt arbete.

Professor James McDonald, som själv forskat intensivt i UFO-gåtan, kritiserar Condonprojektet bl. a. för att alltför liten del — cirka 90 fall — av alla betydelsefulla, tillgängliga rapporter har undersökts; vidare har en del av de vetenskapligt mest förbryllande händelserna ignorerats, och man har också underlåtit att i rapporten diskutera en del betydelsefulla fall som projektet verkligen har undersökt. Condongruppen har sysslat med mycket som saknar större betydelse, understryker McDonald och hävdar att rapporten innehåller skenargument, vetenskapligt sett mycket svaga resonemang samt ofullständig presentation av en del fall. Men trots allt detta har projektet betraktat cirka 12 fall — det är ungefär 15 % — som oförklarade, och en del av dessa är mycket betydelsefulla. Delvis irrelevant innehåll har gjort rapporten så omfattande att många vetenskapsmän torde bli avskräckta från att studera den ingående.

*

I A.P.R.O. Bulletin, som utges av den privata UFO-undersökningsgruppen nr 2 i USA, citeras professor Hynek från The Detroit Free Press: "Det skulle ha anslagits mera tid och pengar till att undersöka verkligt förbryllande fall." Hynek sa också att han tror på många UFO-rapporter, eftersom han inte

kan se något skäl till att inte tro på dem. Men detta betyder inte att vittnena har sett rymdskepp, underströk han, utan att de har sett något som de inte förstår. Det finns enligt Hynek tillräckligt mycket i Condonrapporten som visar att UFO-undersökningarna bör fortsätta.

A.P.R.O. Bulletin meddelar att det kommit många brev från medlemmar och icke-medlemmar som har uttryckt sitt missnöje med UFO-rapporten. Tidskriften publicerar ett brev från en medlem, en biolog. Det lyder:

"Condonrapportens karaktär förvånar mig inte det minsta. Jag delade aldrig de förhoppningar som APROs ledning hade att den skulle ge någonting av betydelse. Jag tror inte det är någonting att vinna med anklagelser riktade mot Condongruppen, flygvapnet eller andra för försök att dölja något, av det mycket goda skälet att ingen har försökt att dölja något. Jag kan försäkra Er att professor Condon och medlemmarna av Vetenskapsakademien, som gett ett utlåtande om hans forskning, avgjort tror att en fördomsfri vetenskaplig forskning har bedrivits.

Naturligtvis började inte professor Condon sin undersökning med ett fördomsfritt sinne. Han är en gammal man som har tillägnat sig de nuvarande modeller på vilka vetenskapen är grundad och även har hjälpt till att utforma en del av dem. Han var inte i stånd att göra sig fri från de antaganden och principer på vilka dagens vetenskap är grundad, mer än en fågel är i stånd att göra sig fri från sina vingar och utbilda framben att gå med. För att ens allvarligt kunna överväga de flesta av de mer betydelsefulla UFO-rapporterna, skulle han ha behövt åstadkomma en inställning (eller en filosofi) av uppskjutet omdöme beträffande sin vetenskaps grundläggande lärosatser, vilket knappast är att vänta. Jag kan föreställa mig hans position genom att föreställa mig hur jag skulle reagera inför studium av fenomen som, för att jag skulle ta dem allvarligt, fordrade av mig att jag övergav principen om organisk evolution. Man kastar inte överbord en sådan modell, som sammanför så många skilda ämnen och fakta och ger en sammanhängande bild av

dem, såvida det inte finns någonting till hands som kan ersätta den. Hur som helst kommer UFOs och studiet av dem inte att upphöra eller nämnvärt påverkas av Condonrapporten, eftersom fenomenets existens inte beror på folks åsikter om det och eftersom yngre människor har mycket större förmåga att ge sig in på ämnet med öppet sinne.

Orsakerna till att UFOs nu inte blir, och kanske inte kan bli, riktigt utforskade är många och komplexa. Konservatism, reduktionism och psykologiska faktorer sådana som den mänskliga tendensen att förneka det okända (som alltid inger fruktan) genom att låtsas att det inte existerar spelar alltihop en roll. Om jag inte misstar mig mycket, kommer de som studerar vetenskap om 300 år att skratta åt professor Condon och se på honom så som vi ser på medeltidens konservativa figurer. Naturligtvis önskar många av oss att ämnet UFO skall tas på allvar nu, och enda sättet är att misstro *the Condons*. Detta görs inte genom att vi påstår att det finns en fantastisk konspiration för att dölja sanningen, utan genom att vi tålmodigt samlar data och slutligen ställer samman dem till en bild som blir så övertygande att den kommer att ersätta mycket av den nuvarande vetenskapliga strukturen. Min tanke är att vetenskapen inte har utvecklats tillräckligt långt för att den skall kunna acceptera UFO som ett allvarligt studium mer än den kan acceptera andar och ESP. Nya upptäckter, av vilka många till en början inte tycks ha någonting att göra med UFO, måste förmodligen göras."

CONDON OCH ANDRA KÄNDA PROFETER

Professor Condon skriver i redogörelsen för Coloradouniversitetets UFO-projekt att vi utan risk torde kunna anta att intelligent liv utanför vårt solsystem omöjligt kan besöka jorden under de närmaste 10.000 åren. *UFO Investigator* skriver att Condon med dessa ord sällar sig till de namnkunniga vetenskapsmän som har gjort förutsägelser om vad som är omöjligt inom vetenskap och teknik. Lord Kelvin, som under decennier var Englands mest framstående matematiker och fysiker, sa 1895, när upptäckten av röntgenstrålarna tillkännagavs, att det hela var en bluff. 1896 uttalade han att han inte hade den minsta tro till annan

slags flygning än med ballonger. 1897 sa han om radio att han inte såg någon framtid för den annat än vid kommunikation med fyrskepp eller med andra ställen, där kablar inte kunde användas. — Amiral Leahy, chef för president Trumans stab sa att "atombomben är den största dumhet vi någonsin gjort. Bomben kommer aldrig att explodera. Och jag talar som expert på sprängämnen". — Om ICBM-raketerna sa presidentens vetenskapliga rådgivare Vannevar Bush 1945: "Enligt min uppfattning är en sådan sak inte möjlig på många år... det kommer att ta mycket lång tid."

UFO Investigator skriver att det finns en viktig skillnad mellan Condon och dessa misslyckade profeter, nämligen den att de har förutsagt

vad de ansett omöjligt för *människan* att åstadkomma, medan Condon tydligen anser sig vara än mer allvetande: han känner sig kvalificerad att förutsäga vad som är omöjligt för *icke-mänskliga intelligenser* under de närmaste 10.000 åren!

Sådana här exempel, som är talrika, har fått en vetenskapare, Arthur C. Clarke, att formulera vad han kallar "Clarkes lag": "När en framstående... vetenskapsman tillkännager att någonting är möjligt, är det nästan säkert att han har rätt. När han säger att någonting är omöjligt, är det mycket sannolikt att han har fel."

(Källa: *UFO Investigator*, Washington.)

FÖRLAGSFÖRTECKNING

Nedanstående förlag (och en bokhandel) har postorderförsäljning av böcker som kan vara av intresse för Sökarens läsekrets. De sänder boklista på begäran. (Vi har i förteckningen nämnt endast böcker som Sökarens Bokhandel f. n. inte säljer — några kan vara slutsålda.)

Litteraturförlaget

Luntmakargatan 90, 113 51 Stockholm
Tel. 08/32 26 60

Bokförläggare Harry Blom

Flera böcker av framlidne kyrkoherde V. Vallberg, såsom *Människokunskap I o. II* (vardera 8:50). *Intelligensmätningar och tidspejlingar* (4:50), *Mystik och realism* (2:—). Vidare skrifter om astrologi, Nostadamus, spiritualism m. m. Utger tidskriften *Seklet*, säljer örter och homeopatiska medel i butik (adress ovan) och per postorder.

Reformförlaget

Box 16 186, 103 24 Stockholm
Tel. 08/766 26 82

Bokförläggare Agne Windmark

Huvudsakligen hälsolitteratur, såsom Are o. Ebba Waerland *Nyckeln till hälsa* (4:75), Ebba Waerland *Hur bör jag äta?* (4:—), Olof Thorborg *Bort med glasögonen!* (7:50), Johannes Kuhl *Kost mot kräfta* (12:—). Även bl. a. tre böcker av Elisabeth Ståhlgren.

Hälsans Förlag

Box 3024, 580 03 Linköping
Bokförläggare Nils Kalén

Hälsolitteratur och andlig litteratur. Cirka 100 titlar, bl. a. Gun Skoog, *Slankare, friskare, lättare* (16:—), P. Jacquemart, *Vill Ni leva längre?* (9:75), Josef Helbach, *Växtskydd utan gifter* (4:50). Böcker av Martinus och Bo Yin Ra.

Excelsior

Fack 34003, 100 26 Stockholm 34

Mest spiritualistisk litteratur. Cirka 35 titlar, bl. a. Rolf Carleson *Vidare går min väg* (16:50), Levi *Den nya tidsålderns evangelium* (10:—), Shaw Desmond *Reinkarnation — tillvarons nyckel* (8:50), Olle Wedholm *Den dolda lyckan* (4:—), Reginald Lester *Att söka det hinsides* (12:—).

Parthenon

250 06 Hälsingborg 6
Förlagschef Edith Nicolaisen

Litteratur om »flygande tefat» av författare som George Adamski, Dan Fry, Wilbert B. Smith och Elisabeth Klarer. Tre hälsoböcker, en bok om den sjunkna kontinenten Mu m. fl.

Vita Nova

Kullagatan 58, 252 20 Hälsingborg
Bokförläggare Lars-Erik Essén

Tre böcker, varav Yogiray Narayan W. Saraf *Yoga — den kungliga vägen till hälsa, frid och harmoni* (27:—) och Lars-Erik Essén *Brev till Dig* (32:—).

Nybloms förlag

S:t Olofsgatan 10 A, 752 21 Uppsala
Tel. 018/13 86 22

Bokförläggare Gösta Nyblom

Ett »vanligt» förlag, som har ett 10-tal böcker av speciellt intresse för sökare. Sökarens Bokhandel är återförsäljare av de flesta. Dessutom har utgivits Ivan Troeng *Kulturer före istiden*, Ebba Richert *Vem är jag?* och K. L. Wikman *Sjärens revolution*.

Bokhandeln Studio

Östermalmsgatan 12, 114 26 Stockholm
Tel. 08/21 32 08, vardagar kl. 8—9. Bokförsäljning tisd. 18—20.

Teosofisk litteratur av bl. a. Annie Besant, H. P. Blavatsky, N. Sri Ram, Krishnamurti.

ANDEHYPOTESEN ELLER...?

Nils-Olof Jacobson är en ung läkare med inriktning på psykiatri. Sedan ett tiotal år är han intresserad av metafysik och parapsykologi — och även Martinus. Han bedriver egen psykisk forskning och vill gärna ha kontakt med mediala personer som är villiga att under strängt kontrollerade betingelser medverka i försök beträffande för dem vanliga fenomen.

Vi frågade Jacobson hur han värderade den spiritualistiska hypotesen. Ansåg han den väl grundad eller ej? För att kunna ge ett svar gjorde han först upp en översikt över aktuella hypoteser och fenomen; därefter gav han i en kommentar sin personliga uppfattning.

*

Andehypotesen:

- 1a Människans medvetande och personlighet eller en väsentlig aspekt därav överlever kroppens död.
- 1b Dessa överlevande personligheter, här kallade "andar", kan under särskilda förhållanden kommunicera med människor. Detta sker genom vissa s. k. spiritualistiska fenomen.

Mothypotes:

- 2 De spiritualistiska fenomenen, i den mån de verkligen förekommer, orsakas av ännu ej helt utforskade egenskaper och förmågor hos levande människor och säger ingenting alls om överlevnad och kontakt med andar.

De viktigaste fenomenen kan indelas i tre grupper:

1. Spontana, subjektiva fenomen. Kan upplevas av vem som helst, vanligen endast enstaka gånger.

- A "Varsel" och förningar.
- B Uppenbarelser och upplevelser av döda som om de vore levande, inkl. "spöken". Kan upplevas i drömmar, i vaket tillstånd och på dödsbädden.
- C Ut-ur-kroppen, d.v.s. upplevelsen att plötsligt med sitt medvetande vara utanför sin egen kropp och "se" den utifrån.
- D Påstådda minnen av föregående liv, som kan stämma med förhållanden i en avlidens liv.

2. Speciella beteenden, budskap och information. Förmedlas vanligen genom medier.

- E S. k. psykometri (termen är missvisande men invand och svår att ersätta): Mediet kan vid kontakt med ett föremål ge information om dess ägare eller tidigare historia.
- F Uppträdande av "sekundära personligheter", d.v.s. ett beteende som klart skiljer sig från mediets normala, ibland långvarigt, och som kan stämma med vad som är känt om en avliden. I utpräglad form "besättelse". Kan förekomma spontant men vanligen i trans, t. ex. i hypnos eller genom automatisk skrift.
- G Information som påstås komma från andar, vanligen under särskilda seanser eller genom automatisk skrift.
 - 1) Allmänt formulerade budskap, t. ex. transtal.
 - 2) Information okänd för mediet men känd för någon levande, seansdeltagare eller annan. Hit hör den stora massan av klärvoajanta beskrivningar av andar vid seanserna och "hälsningar till efterlevande" från andarna.
 - 3) Information som såvitt man kan finna inte är känd för någon levande men som sedan kan verifieras, och som kan anses karaktäristisk för den döde.
 - 4) Information som framförs på ett sätt som vore naturligt för den döde men helt främmande för mediet, t. ex. på ett för mediet okänt språk eller med ett speciellt tekniskt eller vetenskapligt ordförråd. Denna information kan dessutom ges av en sekundär personlighet.

3. Fysiska fenomen. Uppträder vanligen kring medier.

- H Materialisation; direkt röst.
- I Apport, psykokinesi o. dyl.
- J "Andefoto" och andra abnorma fotografier.
- K Bandinspelningar av "röster från rymden".
- L Healing.

Kommentar:

Min personliga uppfattning är att fenomen liknande de beskrivna

verkligen förekommer. Utrymmet tillåter inte någon mer ingående värdering av dem, och det är därför risk att slutsatserna verkar alltför kategoriska.

A bevisar ingenting om andehypotesen, inte heller B i och för sig. Det finns dock beskrivna ett stort antal fall där B har förekommit samtidigt med eller kort efter att den iakttagna personen har avlidit på annan ort. Men det visar sig också ibland att personen inte alls dog! C är ett viktigt principiellt stöd för hypotes 1a; väl studerade fall tycks tyda på att den kortvariga separation mellan kropp och "ande" som förekommer vid C är av samma slag som vid döden, fastän separationen då blir bestående. Men C är inget bevis och kan tyvärr sällan åstadkommas laboratoriemässigt. D är ett av de viktigaste fenomenen, och de bäst studerade fallen (t. ex. beskrivna av Stevenson) är ett starkt stöd för hypotes 1a, även om det ännu inte finns något enstaka fall som ensamt kan bevisa den.

Under spiritualistiska seanser är G1 och G2 de vanligaste fenomenen, och G2 kan för den sörjande anhörige, som mottar informationen, ha en mycket stark beviskraft. Men de bevisar tyvärr ingenting alls. E är här nyckelfenomenet: — som redan John Björkhem framhöll är den enklaste och rimligaste förklaringen helt enkelt den att mediet uppfattar de vid seansen närvarande som psykometriska föremål, och mediet kan därmed beskriva de anhöriga m. fl. som finns, medvetet eller omedvetet, i seansdeltagarnas tankevärld.

Viktigare men mycket ovanligare är G3 och G4. Det finns några väl undersökta fall av dessa fenomen, där det är mycket svårt att finna någon rimlig förklaring till varifrån mediet får sin information, om man inte antar medverkan av en "ande". Men det finns också fall som troddes vara G3, tills man långt efter seansen fann att den förmodade anden fortfarande levde! Särskilt intressant blir G4 när mediet inte bara kan tala på ett främmande språk som det normalt inte har någon som helst kännedom om, utan också kan besvara frågor på detta språk.

I många fall finner man snart naturliga förklaringar, men i fallet "Rosemary" var språket (gammal-egyptiska) så exotiskt att inte ens

specialisterna kunde enas i frågan om det var äkta eller ej. Om G4 förekommer tillsammans med F får man än starkare stöd för hypotesen 1b. Det finns ett fåtal fall av F där den ursprungliga personligheten tycks ha helt försvunnit för längre eller kortare tid och ersatts av en avlidens personlighet. Fallet Farzady (SÖKAREN 7/68) skulle ev. kunna vara ett sådant.

Vad slutligen de fysiska fenomenen beträffar, så bevisar I och L ingenting om hypotes 1, och H tycks numera knappast förekomma. Det faktum att abnorma fotografier kan åstadkommas utan föregiven medverkan av andar (Ted Serios m. fl.) gör mig mycket skeptisk också beträffande andars medverkan vid produktionen av mer konventionella

HOLLSTEN, EN SPIRITUALIST

Berndt Hollsten var i flera år till sin pensionering chefredaktör för den välkända, ideella tidningen Sanningssmannen (numer Saxons Vekotidning). Vi bad honom skriva något om varför han är spiritualist, och han villför gärna vår begäran.

— Alltsedan min tidiga ungdom har jag varit intresserad av ockulta fenomen, särskilt inom parapsykologins ram. Min bekantskap med Olle Jönsson gav perspektiv åt detta intresse.

Jag hade länge läst mycket om spiritualismen, när jag vid en s. k. trumpetseans hos Ernst Broberg fick den verkliga knuffen framåt. Då gav sig min då nyligen avlidna mor tillkänna med direkt röst. Det var inte det minsta tvivel om att det var hennes stämma jag hörde genom trumpeteten, som ställde sig rakt framför mitt huvud.

Sen dess har mina insikter om och intresse för spiritualismen undan för undan fördjupats och utvecklats. Jag har under åren fått otaliga bevis för att livet fortsätter på "andra sidan". Sen min hustru gick över gränsen för några år sedan, har hon gett mig budskap som gett mig visshet och trygghet.

Det mest hoppingivande är, att spiritualismen som livsåskådning mer och mer fått vind i seglen, inte minst bland ungdomen. Och personligen tar jag det som en stor uppgift att i tal och skrift försöka övertyga mina medvandrare om att tron på

andefoton. Det skulle möjligen kunna vara fråga om en kombination av E och H. Av K har jag hittills för liten erfarenhet för att vilja uttala mig med någon bestämdhet.

Slutsats:

De allra flesta spiritualistiska fenomen, särskilt G1—G2, kan förklaras fullt tillfredsställande enligt hypotes 2. C är ett principiellt stöd för hypotes 1a men inget bevis. De bästa fallen av D är mycket starkt stöd för hypotes 1a. Det finns tillräckligt många väl undersökta fall av F, G3 och G4 för att jag personligen skall kunna anse också hypotes 1b som mycket sannolik. 1a+1b, alltså "andehypotesen", är därför tills vidare min arbetshypotes.

fortlevnaden efter döden är något som håller i livets alla skiften.

Jag blev inte alls förvånad, när Jan Fridegård strax efter sin bortgång uppenbarade sig för mig på en seans. Det hade varit onaturligare om han inte gett sig tillkänna. "Jag har inga besvär längre, och nu har jag kommit hem!" sa han med eftertryck. Det var modigt av Jan att under livstiden ta ställning som han gjorde, och han blev med tiden en auktoritet, som även tvivlarna tog på allvar. Framtiden kommer att utvisa att han var på rätt väg.

Vi andra fortsätter efter honom att vandra den vägen fram efter måttet av vår ringa förmåga. Det är inte alla som fått gåvan i så utpräglad hög grad som Astrid Gilmark. Måtte hon inte förtrötas i sin strävan att följa den inre rösten som vill lära människorna att finna en mening med tillvaron.

I bahá'i-skrifterna sägs om döden: — Den är liksom en öppen dörr till ett nytt och större liv. Och en annan röst uttrycker det så här: — Döden är ett svart moln med gyllene kanter; den andra sidan är bestrålad.

Jag blir mer och mer övertygad om, att de tre skovlarna mull och orden av jord är du kommen i kyrkans ritual bara är ägnade att stänga oss ute från livets mål och dödens innersta mening. Tre vita liljor på griften, som Jan Fridegård fick, var en värdigare symbol...

Din personliga BIORYTM

uträknas enl. medicinalrådet dr. Wilhelm Flies' metod, byggd på strikt vetenskapliga forskningsrön.

1. Biorytmogram eller pulsationsrytmen.
2. Högsta försäkringsskydd mot den egna mänskliga faktorn.

Ovärderligt för bl. a. varje bilförare — enl. statistiskt underlag. Begär information! H. Schubert, S:t Eriksgatan 109, Stockholm Va. Tel. 33 19 32.

Har Ni sett **FLYGANDE TEFAT?** I så fall var god sänd oss Ert namn och Er adress.

U. F. O., MOTALA

Ordf. Carl-Axel Jonzon
Fack 5
590 33 FORNASÅ

Man läser ibland att för att få framgång skall man "ställa in" sitt undermedvetna rätt.

För att frigöra de inre, skapande krafterna skall man

1. säga till sitt undermedvetna precis vad man önskar,
2. åstunda det med hela sin varelse och
3. ha fullständig tro till att man kommer att få det.

Undermedvetandet, sägs det, kan styras av suggestion — även från andra: hypnos — och fungerar bäst vid visualisering, då man gör sig en synbild av det man vill uppnå.

Vår framgång är således beroende av vårt sätt att tänka. Tänkandet bör inte ske på måfå utan enligt system som ovan skisserats. De skapande krafterna finns inom oss.

*

Det kan vara en stor glädje med att äta —. Att välja ut just de välsmakande och välgörande frukter, grönsaker m. m. som naturen — eller "All-Fadern" — i sin vishet har skapat, medan man samtidigt undviker allting som är oäkta, förfalskat och förstört, kan ge en upplevelse av stor glädje och känsla av meningsfullhet. Man är i förening med alltets Ande, man är ett naturligt barn av det stora, underbara, levande universum, är på ett riktigt sätt inpassad i livssammanhangen.

PARAPSYKOLOGISKA INSLAG HOS C.G. JUNG

Av Martin Johnson

När jag första gången hörde talas om Carl Gustav Jungs självbiografi — det var i juli månad 1963 — befann jag mig på parapsykologiska laboratoriet vid Duke University, North Carolina. Dess mycket kände chef, Dr Joseph Banks Rhine, den ledande forskaren på parapsykologins område, ägnade ett speciellt seminarium just åt att diskutera parapsykologiska inslag i Jungs bok, "Minnen, drömmar, tankar".

Deltagare i seminariet var också bland andra Dr Hamilton från New York och Columbia University, en av de mera kända amerikanska analytiska psykologerna, d.v.s. anhängarna av Jungs psykologi. Stämningen var god, både parapsykologerna och de analytiska psykologerna var mycket nöjda med att en av vårt århundrades främsta forskare på det omedvetnas eller undermedvetnas område dels går till rätta med Sigmund Freud och freudianernas sexualteori och dels så helt stöder parapsykologerna i uppfattningen om existensen av andra kunskapsvägar och varseblivningskanaler än de genom sinnena. Bokens avslöjande av Freuds personliga svagheter, hans delvisa erkännande av egna parapsykologiska erfarenheter och hans starka ångestreaktioner inför möjligheten av dylika fenomens existens, uppskattades livligt av Dr Rhine. En av orsakerna till hans glädjeyttringar var helt säkert det faktum att han rönt speciellt hårdnackat motstånd just från psykoanalytikerna, freudianerna. Så över till Jungs bok. Vore inte denna bok skriven av den vid sidan av Freud ryktbaraste psykologen i vår tid, och vore den inte skriven med sådan bländande kraft och mårgfullhet, skulle det vara bekvämare för läsaren att avfärda den som ett verk av en dåre. Bokens innehåll skrämmer och chockerar den lidelsefullt intellektuelle. Nog finner man en rik provkarta på symtom som kan tala för förrykthet och kamp mot en psykos, men minst lika övertygande utmejslas under läsningen dragen av en andlig jätte, en siare, en ovanligt vis man, ett geni. Boken vimlar av andar, spöken, syner, hallucinationer, alkemi, sagor, myter och astrologi. Freud hade under några år sett

sin kronprins i den unge, högt begåvade psykiatern Jung. Den brytning som sedan följde, hade i huvudsak två orsaker: för det första kunde inte Jung ansluta sig till Freuds sexualteori som den enda förklaringen till mänskligt handlande och till neurosernas uppkomst. Jung berättar på ett mycket livfullt sätt om hur Freud först försöker övertyga honom och sedan övertala honom att stanna vid läromästarens teorier. Freud ber Jung, med av rörelse darrande stämma: "Min käre Jung, lova mig att aldrig överge sexualteorin. Den är det allra väsentligaste. Vi måste göra den till ett bålverk, en dogm." På frågan: "Bålverk mot vad?" framkommer den andra orsaken till vad som senare resulterade i en brytning, ty Freud svarar: "Mot den svarta slamfloden — slamfloden av ockultism." Freud och Jung hade vid flera tillfällen diskuterat telepati och så kallade utomsinnliga fenomen, något som redan då intresserade Jung i högsta grad. Freud hyste en stark intellektuell motvilja mot sådana fenomen. Diskussionerna tycks, om man får tro Jung, ha aktiverat en stark neurotisk ångest hos Freud. För Jung var det intellektuellt motbjudande att göra en dogm av Freuds teori. Jung hade i sitt hem — fadern var präst — fått nog och övernog av dogmer. "En dogm är en odiskutabel bekännelse som man ställer upp då man en gång för alla vill undertrycka ett tvivel", betonar Jung.

Vilka parapsykiska eller paranormala upplevelser skildrar då Jung i sin bok? Boken ger en mycket rik provkarta på de flesta fenomen som modern, experimentellt inriktad parapsykologisk forskning befattar sig med, och många upplevelser som i högsta grad intresserar de parapsykologiska forskare som arbetar med s. k. "spontanfall". Jung ger flera exempel på vad man kan kalla "telepatisk avtappning" av personer som han tillfälligtvis mött och rimligen inte kunnat veta någonting om. Ibland kunde denna egenhet eller förmåga hos Jung ställa till med pinsamma situationer. När han en gång på en middag råkade diskutera kriminalpsykologi med en jurist

som han varken mött eller hört talas om tidigare, fantiserade Jung i stundens ingivelse ihop ett fall som utgångspunkt för en diskussion. Den historia som Jung hittat på kom juristen att rodna och bete sig mycket underligt, och stämningen vid middagsbordet blev lindrigt sagt tryckt. Efter middagen anklagades Jung för indiskretion... I själva verket hade Jung berättat en historia som fullständigt överensstämde med mindre gynnsamma fakta ur juristens egen livshistoria! Massor av dylika upplevelser eller "sammanträffanden" — vad man nu behagar kalla det — berättas av Jung. Fenomenen kan ur parapsykologisk synvinkel betraktas som exempel på tankeöverföring eller telepati. När Jung en gång befinner sig på en resa, får han en utomordentlig stark förnimmelse av att någon familjemedlem måste befinna sig i livsfara. Senare fick han reda på att ett av hans barnbarn hade varit ytterst nära att mista livet vid den aktuella tidpunkten. Jung ger också många exempel på "förutvetande", eller prekognition, för att använda en fackterm. Sådana upplevelser föregick oftast dödsfall inom släkten eller bekantskapskretsen.

När man läser om Jungs syner hösten 1913 och våren 1914 tror man för ett ögonblick att man har bytt ut en mycket betydande psykologs memoarer mot Uppenbarelseboken. En av hans syner kan tjäna som illustration till detta:

"I oktober då jag befann mig ensam på resa, kom plötsligt en syn över mig. Jag såg en väldig flod som betäckte alla nordliga och lågt liggande länder mellan Nordsjön och Alperna. Floden sträckte sig från England till Ryssland och från Nordsjöns kuster nästan ända upp till Alperna. Då den nådde Schweiz, såg jag att bergen reste sig högre och högre, liksom för att skydda vårt land. En förskräcklig katastrof utspelade sig. Jag såg de väldiga gula vågorna, de flytande spillrorna av kulturskapelser och otaliga tusendens död. Då förvandlades havet till blod. Denna syn varade ungefär en timme och gjorde mig illamående. Jag skämdes över min svaghet. Två veckor gick innan synen un-

der liknande omständigheter upprepades, dock var nu förvandlingen till blod ännu fasansfullare. En inre röst talade: Betrakta det noga, det är alldeles verkligt och det kommer att bli så, därom är intet tvivel."

Föreställningen om att psykiska krafter genom direkt inverkan kan försätta materiella föremål i rörelse, frambringa ljud etc. finner man både i gammal ockultistisk litteratur och i modern, experimentell parapsykologisk. Många har säkert hört talas om de försök med automatisk kastning av tärningar som Dr Rhine och hans medarbetare började syssla med på tidigt 40-tal. Beträffande Dr Rhines försök har det gällt för försökspersonerna att i tanken t. ex. försöka "tvinga" en tärning att of-tare vända en viss sida uppåt än vad som borde erhållas enbart genom slumpens inverkan. Denna psykets direkta inverkan på föremål anses ha demonstrerats med hög statistisk signifikans. Försiktigt uttryckt förefaller det inte absolut uteslutet att vissa personer skulle besitta en sådan förmåga till mental påverkan av fallande fysiska kroppar, t. ex. tärningar. Fenomenet benämns *psykokinesi*. Den framstående amerikanske psykologen, Dr Gardner Murphy, är en av de ivrigaste förvararna av uppfattningen om existensen av det psykokinetiska fenomenet. För Jung var det psykokinetiska fenomenet en realitet. Hans undermedvetna kunde förmå ringklockor att ringa och kunde också frambringa knackljud i väggar och dörrar, anser han.

Jungs kanske märkligaste upplevelse på gränsområdet till parapsykologi var hans märkliga syn vid ett besök i Ravenna. Tillsammans med en kvinnlig bekant gick han en dag för att bese de ortodoxas dopkapell i staden.

De förundras där över de överjordiskt sköna mosaikerna, 4 stycken i dopkapellet. Mosaikerna föreställde Jordandopet, Israels barns tåg genom Röda havet, den tredje troligen spetälska som tvådde sig i Jordans vatten och den fjärde Kristus som räcker handen till den sjunkande Petrus.

Mosaikerna väckte bådars förundran genom obeskrivlig skönhet. Hela dopkapellet var liksom upplyst av ett milt blått ljus som kom mosaikerna att framträda på ett oförgärligt sätt. De tillbringade ca ½ timma i kapellet. Hade det hela slutat med detta, så hade det blott rört sig om en ovanligt stämningsfull, estetik och religiös upplevelse.

Efter hemkomsten till Zürich grämde sig Jung över att han inte på ort och ställe hade haft tid eller kommit sig för att köpa fotografier av de underbara mosaikerna. Strax efter hemkomsten berörde han dessa och inskriptionerna på dem i en föreläsning som han höll. När sedan en av Jungs bekanta skulle besöka Ravenna, bad Jung honom att skaffa bilder av mosaikerna. Nu inträffar något synnerligen märkligt: Denne återvänder utan bilder och med en försäkran om att de mosaiker som Jung skildrat överhuvud aldrig existerat!

Jungs psykiska erfarenheter eller utomsinnliga förnimmelser var inte enbart begränsade till framtidsskådande och telepati. Han ger många intressanta för att inte säga härresande exempel på förnimmelser och visioner av händelser och människor i gången tid. Parapsykologiskt skulle närmast händelserna kunna betecknas som psykometrisk.

Grundläggande för Jungs djuppsykologi är betonandet av rummets och tidens relativitet i det omedvetna. Endast i medvetandet struktureras tiden och rummet. På grund av tidens och rummets relativitet i det omedvetna är det möjligt att i vissa sinnessällstånd varsebliva något som i verkligheten utspelar sig på avstånd, både i tid och rum.

"Den västliga människan synes vara övervägande utåtvänd, den östliga övervägande inåtvänd. Den förra projicierar meningen och tror att den ligger i objektet, den senare känner den inom sig, men meningen finns såväl utom som inom. Veten-

skapen betjänar sig av termen det omedvetna och medger därmed att man därutöver inget vet, ty man kan ingenting veta om psykens substans eftersom man endast medelst psyken överhuvudtaget kan nå någon kunskap", sammanfattar Jung.

I Jungs ståndpunkt till frågan om tidens och rummets relativitet i det omedvetna och svårigheterna att intellektuellt iakttaga själsliga processer spårar man hans betydande insikter i modern naturvetenskap och fysik. Det kan kanske vara av intresse att nämna att den framstående atomfysikern Pascual Jordan tillhörde hans bekantskapskrets.

De parapsykologiska inslagen i Jungs bok kommer inte nämnvärt att berika denna vetenskap eller dessa försök till vetenskap i det omedvetnas utmarker. Jungs personliga erfarenheter väger lätt som vetenskapliga bevis jämfört med de omfattande experimentella och statistiska som uppnåtts under de senaste 30 åren vid ett betydande antal universitetsinstitutioner. Slutligen måste man fråga sig: Vilken betydelse skall inläggas i ordet *bevis*, när det rör sig om forskningar på ett sådant område?

Många av de tankar som Jung framlägger i sin bok är säkert guld-korn. Svårigheten är bara att med säkerhet säga vad som är guld och vad som är kattguld. Det är inte lätt att skilja agnarna från vetet. Hur som helst: Boken är en chockerande och inspirerande läsning. Den är en thriller, ett äventyr som tilldrar sig i det undermedvetnas Faust-kam-mare.

Cellaktivatorn-Elektronbadet MWO-healinginstrumentet

omtalat i SÖKAREN nr 8, 1965

demonstreras av H. Schubert, som även ger behandling (t. ex. hembesök).

Adress: S:t Eriksgatan 109, Stockholm

Va. Tel. 33 19 32.

Ref. och behandling:

Salong WALLENSTJERNA, Artillerig. 83, tel. 61 30 26.

ENGELSKSPRÄKIG LITTERATUR

UFO, OKULTISM, ESP ETC.
500 boktitlar lagerföres varav c:a 100 i pocket. Ytterligare c:a 3000 kan anskaffas.

Postorderbokhandeln

EDISTA

Fack 3

180 10 ENEBYBERG

Alltmer populära
manastrålände

LAPIS LINGUA

den mexikanska, tjugigturkosskimrande

"TUR-smyckestenen"

från Sierra Madres inre — se SÖKAREN nr 1, 1964! — lovordad av framstående psykometriker och pendelspecialister, kan erhållas genom H. Schubert, S:t Eriksgatan 109, 11331 Stockholm Va. Tel. 33 19 32.

VARIA

MISS KUHLMAN I STOCKHOLM

Efter en dryg halvtimmes förspel i ord och ton gjorde miss Kathryn Kuhlman från Pittsburgh en effektfull entré i Johanneshovs isstadion tisdagen den 6 maj. I lysande grön klänning stod hon där plötsligt i arenan som en veritabel primadonna med händerna lyftade över huvudet, hälsande publiken; så gjorde hon en stor lov runt mot höger i det hon leende vinkade mot de fyllda läktarna och poserade för fotograferna.

Sångare sjöng "Jesus är här, Jesus är här", och i mitten för allas blickar stod hon som vårt hopp i en bister, tryckande verklighet, en 60-årig, ung kvinna med röda kinder och ett ymnigt, brunt hår. Man hade velat utropa: Heja, Kathryn Kuhlman! Nedslå du den ondes makt och låt i triumf de sjuka komma till hälsa!

Efter en och en halv timmes känsloutgjutelser om den helige Ande och annat på pingströrelsens religiösa plan började hon samla troende vid podiet. "Kom, kom, kom" ljöd det under flera minuter. Och många kom. Gamla och unga och flera med tydliga krämpor tog sig framåt podiet och stod där med huvudena böjda i bön medan miss Kuhlman alltmer suggererade fram ett slags hysterisk stämning, typisk för väckelserörelser med extatiska inslag. Isstadion blev till slut ett böljande hav av religiösa känslor, där de troende på miss Kuhlman uppmärksamhet flera gånger sträckte upp händerna för att ta emot frälsning och den helige Ande.

Två och en halv timme efter mötets öppnande började Kathryn Kuhlman tänka på de sjuka som väntat länge på det möjliga underverket. Vi tog oss fram i närheten av podiet för att så noga som möjligt få bevittna vad som kunde vara ett helbrägdagörelsearbete i Jesu efterföljd. Och kvinnan på podiet började räkna upp sjukdomar som i detta nu botades. Någon kunde återigen höra på ett öra som varit dövt, någon befriades från ryggradslidande, en tumör försvann, ett knä helades, värk upphörde etc.

Kathryn Kuhlman ville ropa fram de botade, visa dem, Jesus till ära. Några sträckte upp händerna och förklarade sig helbrägdagjorda, försökte bana sig väg fram för att berätta. En medelålders man vid vår

sida viftade lyckligt med en hand och kom småningom ända upp på podiet och visade glad att han kunde röra fingrarna i en hand och svänga en arm runt. Mannen såg onekligen mycket lycklig ut. Flera andra sade sig ha blivit botade, men i folkmängden var det omöjligt att få en klar bild av något.

Miss Kuhlman är onekligen i sitt uppträdande en färgstark person. Charm och vitalitet utstrålar från henne. Hon ler ett gott leende och rör sig under predikan intensivt på podiet. Det är möjligt att hon är en mycket god människa. Att hon är ett medium för läkande krafter demonstrerade hon kanske inte så övertygande i isstadion, men mycket kan ha hänt som blev fördolt för åskådaren. Någon borde emellertid säga åt henne att ransonera sitt ordsvall. Att lyssna till miss Kuhlman i två timmar är som att bli utsatt för en pratmakare som man inte kan slippa ifrån. Och hon var undergångsprofet också. Vi lever (kanske) i den sista tiden, förkunnade hon.

GEORGE DE LA WARR UR TIDEN

Enligt tidningen *Psychic News*, London, avled i april den engelske ingenjören George de la Warr 64 år gammal. Han var känd för de radioniska diagnos- och healingapparater som han konstruerade. För diagnos och fjärrbehandling med de la Warr-apparaterna används i allmänhet en droppe blod från den sjuke (även hårstrå m. m. kan begagnas). Enligt de la Warr har varje sjukdom sitt speciella strålningsfält, och en membran, hinna, i hans apparater kan ställas in så att den svarar mot olika sjukdomar och bister. När bloddroppens strålningsfält svarar mot hinnans inställning, kommer hinnan i rörelse och låter höra ett ljud. När således resonans uppkommer mellan bloddroppens fält och den inställning hos hinnan som svarar mot en viss sjukdom, kan man säga att patienten har sjukdomen i fråga. Det är också möjligt att med apparaterna utföra fjärrhealing. Enligt de la Warr är det strålningsfält som omger en bloddroppe från en människa samma fält som det som omger personen — alltså inte ett liknande fält utan i tiden och

rummet samma — och när man påverkar droppens strålningsfält, sker en verkan på den sjukens strålningsfält och därmed på hans organism.

För nio år sedan ställdes George de la Warr inför rätta. En kvinna som köpt en av hans apparater, anklagade honom för bedrägeri — apparaten skulle vara värdelös. Vid rättegången vittnade 27 personer till de la Warrs förmån, bland dessa några läkare. En del intygade att de själva blivit botade, andra vittnade om healing av djur. Ingenjören erkände under rättegången att hans arbete hade mer släktskap med klärvoajans, telepati och ESP än med något annat. Han frikändes.

Psychic News omtalar att ingenjör de la Warr fick idén till sina apparater vid en seans hos de spirituellistiska medierna Edith och Leslie Hodges.

På svenska finns en bok om George de la Warr och hans forskning, *Nyckeln till livsgåtan*, utgiven av Parthenon, Hålsingborg 6.

WILLIAM HASTE UR TIDEN

Från Danmark meddelas att redaktör William Haste avlidit. Sökarens läsare känner honom från tre artiklar, som infördes i denna tidskrift förra året: *Det förhållande slotet* (nr 4-5 och nr 6), *Experiment med astrologer* (nr 8) och *Ett sällsynt medialt fenomen: ektoplasma* (nr 8). Haste hade varit chefredaktör för en veckotidning och medarbetare i Berlingske Tidende i Köpenhamn. Han hade ett intensivt intresse för den dolda, osynliga världen och skrev åtskilligt om parapsykologiska ting.

Göteborgs Kosmologiska Studiegrupp sysslar med bl. a. UFO och parapsykologi. De söker kontakt med personer som har spökeri-fenomen eller ESP-upplevelser att berätta. Adressen är Box 31007, 400 32 Göteborg 31.

OCKULT LITTERATUR

antikvarisk, på tyska och engelska, ständigt i lager.

Offertblad dupliceras kontinuerligt efter hand som nytt material kommer in. Meddela ämnesområden av intresse, så att jag kan sända lämpligaste offerter.

UNO LINDE, Box 14002,
400 20 Göteborg 14

I DET IDEELLA BOKFÖRLÄGGANDETS PRÖVANDE UPPFÖRSBACKE

I början av det här året kom Sökarens Förlag ut med två böcker, den ena skriven av den kända författarinnan Birgit Lange-Olivecrona i Lund och kallad *Jordskred?* och den andra sammanställd av Sven Magnusson som ett urval ur Sökarens slutsålda årgångar 64—67 med titeln *Vår tids mirakler*.

Recensionsexemplar skickades ut till sammanlagt cirka 80 tidningar och skribenter; med Birgit Langes bok hade vi också ett tryckt pressmeddelande på cirka 500 ord, prytt med en bild av författarinnan.

Jordskred? hade i början av maj recenserats i tre tidskrifter. I spiritualistiska riksförbundets *Utan Gräns* har redaktören Leo Torgny en mycket utförlig anmälan i nr 3, där han berättar om vad boken innehåller, och han skriver som avslutning: "Birgit Langes bok bör läsas — den ger oerhört mycket." *Teosofi i Norden* har en anmälan i nr 3, signerad BM (Barbro Rydholm-Melander). Recensenten har väl förstätt var bokens värde ligger. Hon skriver bl. a.: "Birgit Langes bok skiljer sig från vad som på senare år utkommit i vårt land i detta ämne, den är sansad, ödmjuk och framför allt så oerhört välskriven. För den som vill ha en tillförlitlig och korrekt framställning av dessa fenomen och ej själv har tid eller möjlighet att gå till källorna är den alldeles utmärkt. Det är just en sådan bok man skulle vilja sätta i händerna på en kritisk och skeptisk vän. Birgit Lange är försiktig med att dra alltför vidlyftiga slutsatser om vad människan egentligen är — men jag tror att bokens titel, *Jordskred*, vill

antyda, att om de fenomen hon beskriver så utomordentligt väl är verkliga, ja då måste vi revidera vår uppfattning av människan och inse, att hon är en andlig, transcendent varelse. Och denna omvärdering tycks ligga i luften..." *SPF-information*, som utges av Sällskapet för Parapsykologisk Forskning, har en anmälan i nr 4, skriven av Greta Norrlin, som talar om vad boken behandlar och slutar med orden: "Jordskred? rekommenderas som en mycket välskriven och lättläst bok." Tyvärr har anmälaren glömt (?) att ange förlagets namn.

I nyhetspressen hade i början av maj ingen recension av *Jordskred?* införts, vad vi vet. Korta omnämnanden har funnits i Sydsvenska Dagbladet, Nordvästra Skånes Tidningar och Sundsvalls Tidning.

Vår tids mirakler har fått en positiv recension i *Graal*, nr 2—3, av Eva Lejman, som anser att "samtliga artiklar innehåller högintressant stoff och man får en god överblick av en del av det viktigaste som skett på 'mirakelfronten' i våra dagar" samt vidare att boken "är objektivt hållen med personlig distans till fenomenen och uppmanar till både ett öppet men också ett kritiskt sinne hos läsaren. Jag tror att detta gör boken lättare att acceptera för de många helt utomstående, som vi ville visa på de märkliga ting som händer omkring oss". Recensionen avslutas med dessa ord: "Med sitt varierande och intressanta innehåll ger boken fullt upp med diskussionsämnen för studiecirkel såväl som för envar i övrigt som är intresserad av 'para'-frågor ur olika aspekter." I *Utan Gräns* har införts en notis om boken; *Brevcirkeln* har uppgett titel, förlag och pris.

I början av maj hade *Jordskred?* sålts i betydligt över 500 ex., varav biblioteken köpt 410 efter en rekommendation av Bibliotekstjänst, och *Vår tids mirakler* i litet mer än 100 ex. De 410 största bokhandlarna har dessutom fått ett kommissionsexemplar av vardera boken, men hur mycket de säljer av dessa får vi inte besked om förrän nästa år, när redovisning sker. Tyvärr visar det sig att bokhandlarnas intresse för våra böcker är lika litet som tidningarnas. Några har skyltat med dem i loka-

len, bl. a. PUB, en del har satt in dem i hylla, men många har gömt undan dem i lagret. Beställning utöver kommissionsexemplar har skett i ett fåtal fall. Första pris av de vanliga boklådorna får *Lundequistiska Bokhandeln i Uppsala* som köpt 10 Lange och 5 VTM.

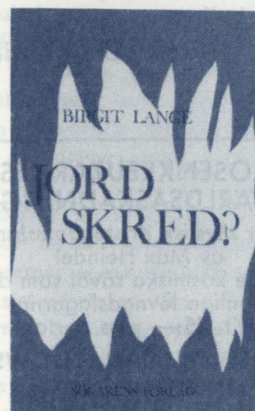
Vår tids mirakler finns med på *Hälsans Förlags* vårlista, vilket vi är mycket glada för. Birgit Langes bok har köpts i 40 ex. av Stockholms Spiritualistiska Förening för försäljning i lokalen, Karlavägen.

Vi har haft annonser i *Graal* och *Utan Gräns*, men eftersom vi inte haft recensionsuttalanden från ordinarie tidningar att citera har vi tills vidare avstått från att annonsera i annan press.

Ja, det är vad som har hänt i början av maj, när detta skrivs, sedan böckerna varit ute i drygt två månader. Motvinden är stark, men som kan ses av ovanstående rapport är vi ändå inte helt utan framgång.

Och, gode läsare, böckerna kan erhållas från Sökarens Förlag, denna tidnings adress och telefonnummer — eller i bokhandeln, och om de där säger att de inte har våra böcker, så kan det hända att de sålt dem, men de kan ta hem dem från *Seeligs*, såg dem det!

Vad Sökaren beträffar kan vi omtala att den brukar vara i mycket "fint" sällskap. Sedan mer än ett år medtas den nämligen i Roland Adlerberths genomgång av svenska kulturtidskrifter i *Studiekamraten*, som är en mycket ansedd kultur- och bildningstidskrift. — Sökaren har f. ö. nära 1300 prenumeranter nu.

Pris 12:50

Pris 16:50

Birgit Lange:

FÅR JAG SAMTALA MED PER BLOCK?

I tidskriften *Vår Kyrka* nr 16/1969 stod en artikel med den kärva rubriken *Folkkyrkan — en bluff?* Författaren — Per Block — är en sympatisk ung teolog som önskar en alldeles öppen diskussion även i religiösa frågor. Jag skulle gärna vilja svara honom och undrar om *Söka-ren* vill lämna plats för nedanstående. Det känns skönt att med en sådan sak vända sig till ett forum som har "en oberoende ställning i förhållande till alla religiösa och ideella grupper". Per Blocks uttalanden är citat ur hans artikel.

Per Block: Här är en kris i kyrkan, som är högst objektiv och påtaglig och som upplevs av många.

Birgit Lange: Det är sant. Jag är lycklig över att du sjunger ut med den saken.

P. B.: Rekryteringssvårigheterna är ett klart och tydligt objektivt belägg för att inte allt är som det ska. När så många hoppar av just bland de duktiga och ärliga teologerna, ligger ofta den känslan bakom, att de kyrkliga arbetsförhållandena är omöjliga.

B. L.: Hoppar inte somliga av, tror du, för att själva läran tycks dem falsk och omöjlig att förkunna?

P. B.: Jag måste trycka på den allt vanligare negativa reaktionen på gudstjänsterna. Vi vet att det är så som går regelbundet i kyrkan, men vad som alarmerar mig är att så många slutar för att de fullt uppriktigt tycker där är outhärdligt.

B. L.: Under rätt många år i min medelålder gick jag regelbundet i högmässorna. På mitt sätt älskade — och älskar — jag kyrkan. Den var för mig ett ställe på jorden där man åtminstone använde sådana ord som godhet, kärlek, hopp och frid. Men jag slutade gå dit därför att läran tycktes mig falsk. Och till så högt pris kunde jag inte köpa den sköna känslan att en stund befinna mig på en ort som helgats åt friden.

P. B.: Det är enkla och lättfattliga anmärkningar man får som precisering av gudstjänstkritiken... tristessen är påtaglig, prästen utstrålar osäkerhet och förställning, och ingen blir glad av vad han säger.

B. L.: Just denna utstrålning av osäkerhet och förställning gjorde det outhärdligt för mig. Men den utgår inte alls bara från prästen. Ibland

vid en gudstjänst, eller där en kristen grupp annars träffas, är kanske prästen den i församlingen som tror mest rejält och solitt på vad som sägs. Det varierar.

P. B.: Jag har propagerat för det helt ocensurerade gruppsamtalet. Alla, som hör om detta, kommer med samma kritik: det här passar bara för studenter... Men för min del tror jag att också andra än studenter tänker, och har mål i mun också, om man bara lyssnar till dem. Och här är vi nere vid de verkliga problemen: de flesta präster kan inte lyssna.

B. L.: Säger du detta som allmänt påstående, kan jag inte gå med på saken. Jag tror att många väljer prästens yrke just för att de är människovänner med sinne för andras svårigheter och nöd. Och jag tror det finns präster som kan lyssna med stort tålamod när det gäller alla möjliga så att säga profana bekymmer som folk behöver få tala om. Däremot är det rätt klart att prästerna blir dåliga lyssnare, om samtalet kommer in på religiösa ämnen. De har ju genom sin ämbets- ed lovat tro så och så och verka för de och de lärorens spridning. (Eller förhåller det sig inte på det sättet?) Därför råkar de i samvetsnöd om de skall lyssna till icke censurerat tal om religiösa grundfrågor. Ju osäkrare de är i sitt inre, desto pinsammare blir det att tala med dem. Man känner deras ömtåliga situation — det ligger så att säga i luften. Och som du själv mycket riktigt påpekar vill man inte sära dem genom att säga rakt fram vad man verkligen tänker. Alltså förstummas man, och det kommer ingenting ut av "samtalet".

P. B.: Gruppsamtal är ingen enkel uppgift, varken att få igång eller hålla flytande.

B. L.: Det tror jag du har rätt i. Själv är jag gammal nu — folkpensionär vid detta laget. I hela mitt liv har jag varit djupt intresserad av vad jag brukar kalla "äka samtal", d.v.s. samtal där parterna alldeles uppriktigt säger vad de menar. Men så vitt jag kan minnas har jag aldrig för min del fått ut något riktigt fruktbart genom samtal i en större grupp. Den form av samtal, som jag skulle vilja propagera för, är den där två eller tre människor

är tillsammans. Enligt min erfarenhet är det i sådana sammanhang som något lättast händer. Rätt som det är lossas tungans band. Man behöver inte alls försöka få något i gång eller hålla något flytande. Man gör ingenting — det sker, spontant och befriende. Från sådana helt små, intima centra sprider sig sedan impulserna som ringar i vattnet. Fast ofta sker ju spridningen på ett fördolt sätt.

P. B.: Vi lider alla i det här landet av djupa klyftor mellan generationer och befolkningsgrupper. Vi är inte bra på att samtala, och allra minst på att prata om fina och ömtåliga känslor.

B. L.: Det är så sant som det är sagt. Visst lider vi alla av klyftorna i det här landet. Men jag tror ändå inte du skall generalisera för mycket. Det finns nog ändå några som är "bra på att samtala". Jag kände mig så glad och lättad när jag läste din artikel. Jag tycker det låter som om du skulle ha fått rätt mycket med av det äkta samtalets gåva.

Båstad den 20 april 1969.

B. L.

Vi måste ta oss tid att drömma och tänka, ty tänkandet är dock förutsättningen för allt som skapas. Allt existerar först som tanke och idé, och det vi tänker gestaltar vi i vårt liv. "Historien föds i människosjälarna", säger Filip Stenson i "Människan i stöpsleven". Det är därför som det är livsavgörande vad som ryms i vårt medvetande, och det är därför människan har så stort ansvar i det hon intresserar sig för, ty med sitt intresse ger hon sitt bidrag till helheten.

Olle Wedholm

ROSENKREUZARNES VÄRLDSÄSKÄDNING

eller Mystisk Kristendomslära

av Max Heindel
belyser de kosmiska såväl som de personliga levnadslagarna.

Kr. 45:— plus porto

THE ROSICRUCIAN FELLOWSHIP
svenska sektionen

Box 40261, 103 44 Stockholm 40

NYA BÖCKER

Ainslie Meares, *Avspänd utan mediciner*. (Natur och Kultur, 1968, 26:—.)

Nervös spänning i någon form upplever alla människor ibland: oro, ångslan eller ångest. Men hur kommer man till rätta med dessa tillstånd om man ofta besväras av dem? A som har pengar går kanske till en psykoanalytiker, B går till en »vanlig» doktor och får recept på lugnande medicin, C märker att alkohol kan döva oron. B och C löper ju stor risk att bli beroende av sina botemedel och komma in i en ond cirkel med allt starkare oro och allt högre doser för att döva den. D vill i stället arbeta med sig själv och försöker lära sig någon metod för avspänning. Vi har sett många sådana läras ut, mer eller mindre modebetonade. Yoga, Subud, Maharishis meditation, Ludwigs andningsövningar, Jacobsons progressiva muskelavslappning, Schultz' autogena träning, Langens aktivhypnos, Wolbergs självhypnos — alla har sina förespråkare.

»Hur man övervinne oro, ångslan och smärta» är den förhoppningsfulla undertiteln på en ny bok om avspänning. Författaren, den australiske psykiatern Ainslie Meares, började som psykoanalytiskt orienterad psykoterapeut och har bl. a. skrivit förnämliga arbeten om metoder att genom teckning och skulptering under hypnos få fram förträngda konflikter i medvetandet. Han kom att alltmer intressera sig för hypnos, och därmed för metoder att uppnå avspänning och övervinna oro och smärta. Han besökte indiska yogier och experimenterade med sig själv. Till sin förvåning fann han att han genom att tillämpa sin så småningom utprovade teknik kunde undergå en svår tandoperation helt vaken och utan bedövning, utan att känna någon egentlig smärta.

Meares redogör här för sina erfarenheter och beskriver en enkel metod att åstadkomma kroppslig och psykisk avspänning och därigenom aktivera organismens förmåga till självläkning. Hans metod har vissa likheter med Jacobsons och Schultz' tekniker. En väsentlig skillnad jämfört med de flesta andra metoder är rådet att utföra övningarna i så obehagliga ställningar som möjligt; först då kan man nå verklig djupavspänning. Tio minuter om dagen anges räcka för övningarna.

Man börjar med tankekoncentrationer som avser enbart kroppslig avspänning, sedan kommer också psykisk avspänning, och till sist »formler» för behandling av olika former av nervös spänning, dvs olika symptom och besvär. Framställningen är logisk och konsekvent. Steg för steg leds läsaren vidare i tekniken; beskrivningen är så enkel och klar att vem som

helst kan följa den, oberoende av förkunskaper. Första huvuddelen av boken ägnas åt hur man övervinne oro, andra delen åt behandling av smärta. Givetvis ger Meares en klar varning om smärtans biologiska funktion och om faran att själv behandla vissa former av smärta.

Det låter vackert i teorin; åtminstone för undertecknad fungerar det också i praktiken bättre än någon annan avspänningsmetod jag har prövat på mig själv. Metoden är i själva verket så revolutionerande enkel att boken syns mig värd stor spridning. Några synpunkter till den som vill försöka:

Man bör läsa igenom hela första delen av boken, helst ett par gånger, innan man börjar med övningarna. Metoden är enkel, men man får givetvis ändå beväpnas sig med lite tålamod och inte vänta sig resultat ögonblickligen. Det är viktigt att inte gapa över för mycket på en gång utan att gå fram steg för steg enligt författarens anvisningar. Den som har svårt att minnas tankegångarna i början kan ha nytta av att läsa in dem på bandspelare och spela upp några gånger.

Författaren välkomnar brev från läsarna om hur man har lyckats med metoden och vilka besvär man har lärt sig bemästra. Jag är tacksam för sådana rapporter från dem som verkligen prövat metoden, och jag åtar mig gärna att om så önskas över-sätta dem i korthet och sända vidare till Meares.

Nils-Olof Jacobson

»Skandinavien är beskyddat» heter en »utställning i bokform» av konstnären Christer von Rosen (Rosens förlag 1969, pris 15:—). Det är en utsökt vacker liten bok med färgbilder av 20 temperamålningar från åren 1967—1968. Bilderna är omsorgsfullt utförda i finstämd kolorit, ibland gåtfulla och mystiska, ibland stillsamt humoristiska. I en tid när konsten tycks vara på väg att alltmer få som huvudfunktion att göra propaganda för den ena eller andra politiska sekten är det skönt att möta en konstnär som vill med sin konst ge uttryck för en andlig livsinställning. Inspirationskällan i detta fall är Martinus kosmologi. Bilderna och de korta, underfundiga kommentarerna handlar bl. a. om den enskilda människans ansvar och om individens arbete med sig själv som en nödvändig bas för all positiv utveckling. — Det är en ovanligt stimulerande konstutställning som är värd många besökare.

Nils-Olof Jacobson

Människan är det enda djur som kan stå på vänskaplig fot med de offer hon tänker äta upp, till dess hon äter dem.

Samuel Butler

HON FÖRUTSADE SIN BÄSTA VÄNNAS DÖD

»Finns det människor som kan se in i framtiden? Tror ni på spådomar?» Svaret på dessa frågor är från de flesta omkring oss »Nej!». Tyvärr ofta med ett litet överlägset leende utan att de ens har kastat en blick i en bok om parapsykologi. Och säger »De lärde i Lund» och den svenska statskyrkan att det är vidskepelse så är det det. Vidskepelse vill man inte gärna befatta sig med.

»Och likväl rör hon sig», lär Galilei ha sagt då han inför domstol tvingats avsvärja sig den kopernikanska »irrläran» om jordens rörelse omkring solen. Och likväl finns de — dessa människor som äger förutvetande. Jag känner åtminstone en, och finns det en, så finns det säkert flera.

Min syster hade i åtskilliga år ägnat sig åt den s. k. spådomskonsten, nämligen att med hjälp av spelkort spå vännor och bekanta. Detta gjordes till ett tidsfördriv, eftersom det i regel var trevliga saker hon förutsade. Under årens lopp upptäcktes det att hennes spådomar verkligen slog in. Det ena »praktskottet» efter det andra noterades.

En kväll i november 1965 ringde min syster mig i ett så upprört tillstånd att hon knappt kunde tala. Hon berättade i alla fall så gott hon kunde att hennes bästa väninna med make just hade besökt henne, och väninnan hade bett om att få bli spådd. Min syster hade lagt ut en stjärna på bordet och koncentrerat sig, men ögonblicket därpå hade hon hastigt samlat ihop alla korten och sagt: »Tyvärr kan jag inte se något. Jag är inte i form.» Väninnan och hennes man blev förvånade men kunde inte göra något åt min systers vägran.

Vad som egentligen hade hänt var att hon hade sett mycket klart. Hon hade sett att hennes bästa väninna som satt där mittemot henne, ung och frisk och levnadsglad, skulle dö i cancer i mitten på april året därpå. Bara fem månader kvar att leva. Min syster upprepade flera gånger i telefon: »I mitten på april.» Hon var utom sig av förtvivlan och hoppades att hon sett fel. Ja, vi hoppades sannerligen båda att hennes siargåva denna gången slagit slint.

Tiden gick och vi fick annat att tänka på och ordna med; vi skulle resa till Kanarieöarna i mars. En kväll i februari ringde hon dock och var oerhört upprörd igen. Väninnan hade varit hos läkare som konstaterat att hon hade cancer i magen. Ingenting kunde göras. »Nu vet jag att hon kommer att dö i mitten av april», sa min syster.

Den 14 april satt vi i vår hotellägenhet i Las Palmas och drack vårt morgonte, då hon plötsligt sa med blicken långt borta i fjärran: »Hon har inte långt kvar nu.»

(Forts. på nästa sida.)

MIN TRO

I denna tidskrift har under åren flera skilda religioner och filosofier presenterats. Här har till synes ingen bestämd tro erbjudits. Tidskriften har varit **fristående**, och läsaren har kanske undrat om inte Sökarens redaktör själv bekänner sig till någon religion eller filosofisk åskådning eller om han i dessa avseenden är **ett oskrivet blad**. De som varit med en tid har väl observerat att jag inte slutit upp bakom de kristna dogmerna i någon form och att jag även uttalat mitt tvivel på de spiritualistiska bevisen. Kanske finns det de som tycker att Sökaren lämnar sina läsare i ett tros-vakuum. Men jag vill säga att det finns en grundton i denna tidskrift; vissa värderingar återkommer i artiklar och citat. Begreppen medmänsklighet och allkärlek och vad de innebär kan väl ange en del av den livsattityd som hävdas här.

Sökaren kan inte ses som **företrädare** för någon religiös, filosofisk eller humanitär grupp. Den är ett organ för ett fritt sökande efter sanningen. Men jag befinner mig inte själv i ett tomrum. Jag har idéer om vad livet är. Jag föreställer mig verkligheten mycket i överensstämmelse med Vedanta-filosofin. (Se annan plats i detta nummer!) Det är min tro att Vedantas grundtankar är riktiga. De kan inte bevisas, eftersom det andra finns som en verklighet utom tid och rum, men de kan bejakas av medvetandets naturliga förstånd och föreställningsförmåga.

Vi existerar alla i **Guds medvetande**, och vårt eget medvetande är i grunden identiskt med Guds ande. De tankarna kan nog påträffas inom den kristna kulturkretsen, men de finns inte i den kristna tron själv, eftersom de inte finns i bibeln. De finns inte i någon uppenbarelsereligion vad jag känner till, inte i Islam

och inte i judendomen. Och de finns inte i buddhismen, ty den buddhistiska litteraturen talar om **the void**, tomrummet, som det yttersta och det innerst mänskliga.

Jag tror att medveten, skapande intelligens finns bakom evolutionen och de otaliga livsformerna, men jag tror inte att man kan bedja direkt till "Gud". Det händer sådant som bönesvar och mirakler; vi känner inte sammanhangen, men vi kan se dessa företeelser som uttryck för en inneboende godhet i själva Varat.

Jag är inte övertygad om reinkarnations- och karmalärans sanning, men jag vet att det finns erfarenhetsstöd för den.

Jag tror på **ahimsa-principen**, att man inte skall döda, inte skada. Vegetarismen är för mig en nödvändig konsekvens av Vedantas lära. Den finns inte med i kristendomen, och däri visar sig västerlandets religion underlägsen hinduismen. Men Kristus har gett människorna impulser till **aktiv godhet**, till att arbeta för andras väl. Han har blivit en etisk centralgestalt kring vilken människor av god vilja har samlat sig, och däri ligger hans stora betydelse. Jag tror emellertid att Vedantas idé om alltings identitet med allt är en mer verksam och stark grund för aktiv godhet än det kristna löftet om en plats i himmelriket.

Jag tror att parapsykologiska skeenden för oss närmare Varats innersta natur än några religiösa skrifter eller uppenbarelser. Vi **vet intet** om Gud, och jag har ingen orubblig övertygelse om Hans existens, men jag har en föreställning om universum som överensstämmer med grundläggande tankar inom hinduismen.

Sven Magnusson

HON FÖRUTSADE...

Då jag frågade vem hon talade om sa hon: »Hon som har cancer dör nog idag.»

Då vi kommit hem från Las Palmas ringde min syster en kväll och sa mycket lugnt men sammanbitet: »Hon dog den 14 april och är redan begravd. Aldrig mera kommer jag att ta i en kortlek.»

Det har hon heller inte kunnat sedan dess. Inte vågat av rädsla för att samma sak kanske skulle inträffa igen.

Är det nu verkligen så att allt är förutbestämt? Och hur kan någon se in i framtiden?

Jag tror att vi människor — i viss mån — skapar vårt eget öde genom det sätt vi lever på. Hur var och en lever och hur vi påverkar varandra. Allt i universum är lagbundet, och lagen heter ORSAK och VERKAN. Det som finns hos

oss just nu är verkan av något förflutet och även orsaken som oundvikligen leder till ett bestämt mål. En ny verkan. Om vi ändrar på orsaken kommer verkan att bli en annan. Vad min syster såg hos sin väninna var något som redan fanns där, men hon såg också vilket mål detta kom att leda till. Hade de båda varit införstådda med detta och väninnan ögonblickligen sökt läkare, så hade cancer upptäckts i ett tidigt stadium, och hennes liv hade kanske kunnat räddas. Det kusliga är att vi leker med farliga saker därför att det är spännande. Saker som vi inte vet hur vi skall bemästra då leken plötsligt blir allvar.

Att många spådomar inte slår in beror på att orsaken av någon anledning har ändrats antingen genom egen eller någon annans medvetna eller omedvetna påver-

kan. En annan sak är det med förutsägelser om naturkatastrofer och liknande. Långt tillbaka liggande orsaker går inte att ändra på.

Angående människor med paranormal förmåga skriver Tyrrell i sin bok VID TRÖSKELN TILL DET OKÄNDA bl. a. (Citat av dr Eugène Osty): »... Några betraktar händerna, några handstilen, och andra använder spekkort, en kristall, ett glas vatten, kaffesump utslagen på en tallrik, en hop knappnålar som de kastar på mattan, osv., osv.» Tyrrell: »Många anser det vidskepligt att ägna uppmärksamhet åt sådana narraktiga och skenbart ovidkomande hjälpmedel, men tydligen åstadkommer dessa konstgrepp att ett personlighetsskikt träder i förbindelse med ett annat, och så länge de har denna verkan betyder det ingenting hur de är beskaffade.»

Margo Nilsson